

## POSTANOWIENIE

24 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 24 kwietnia 2025 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w W.  
przeciwko A.P.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej A.P.  
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie  
z 14 grudnia 2023 r., II Ca 1348/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, kwotę 1 800 (tysiąc osiemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanej niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 grudnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z 23 marca 2023 r., zasądzającego na rzecz powoda od pozwanej 63 152,46 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 6 maja 2021 r. do dnia zapłaty oraz 3 617 zł kosztów procesu.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, pozwana wskazała przyczyny kasacyjne określone w w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Z art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego

z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, niepubl.; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, niepubl.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, niepubl.; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16, niepubl.; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, niepubl.; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, niepubl.; z 5 października 2018 r., V CSK 168/18, niepubl.).

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wymaganie określone w art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest tożsame z określonym w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., co oznacza, że skarżący powinien odrębnie przytoczyć podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie i odrębnie uzasadnić wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet jeżeli argumentacja prawna może się w pewnym zakresie pokrywać (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156; z 5 czerwca 2001 r. IV CZ 45/01, OSNC 2001, Nr 10, poz. 157; z 10 stycznia 2003 r. VCZ 189/02, niepubl.; z 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.; z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl.; z 11 kwietnia 2018 r., V CSK 547/17, niepubl.; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 567/17, niepubl.). Uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi kasacyjnej jako wa niezależne jej elementy, pełniące odmienne funkcje, nie mogą być ze sobą

utożsamiane bądź traktowane zamiennie i wymagają przedstawienia odrębnej, właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, niepubl.).

Tego rodzaju argumentacji zabrakło w sprawie. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo tylko sformułowanie pytań dotyczących wykładni określonego przepisu. Uzasadnienie zaś oczywistej zasadności skargi nie może poprzestawać na prostym odwołaniu do naruszeń prawa wskazanych w podstawach kasacyjnych. Uzasadnienia przyczyn kasacyjnych, kwalifikujących przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy nie może doszukiwać się w uzasadnieniu podstaw, niezależnie od tego, że chodzi w tym wypadku o zupełnie odmienne metody argumentowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2020 r., II CSK 432/19, niepubl., z 15 grudnia 2006 r., III CZ 93/06; nie publ. i z 18 kwietnia 2012 r., I CSK 520/11, niepubl.).

Przyczyny z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. skarżąca upatrywała w wystąpieniu istotnego zagadnienia prawnego, które jak wskazała, polega na potrzebie wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu nierozpoznaniu istoty sprawy i błędnych ustaleń faktycznych oraz czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez sąd drugiej instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku.

Sformułowane przez skarżącą wątpliwości nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Zagadnienie spoczywających na sądzie apelacyjnym obowiązków było przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, ponadto z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny sprawy i dokonał własnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, co ujawnił w motywach zaskarżonego wyroku, zbieżność zaś ustaleń faktycznych poczynionych przez ten Sąd z ustaleniami stanowiącymi podstawę rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego nie może być utożsamiana z brakiem rozpoznania zarzutów apelacyjnych czy też

brakiem rozpoznania istoty sprawy. Naruszeń tego rodzaju nie może usprawiedliwiać odmienna od przyjętej przez sąd ocena dowodów i podstawa faktyczna prezentowana przez skarżącą w podstawach kasacyjnych. Zgodnie bowiem z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Ze względu na tę regulację zarzuty naruszenia art. 233 § 1 i 2 k.p.c. nie mogą być w ogóle podstawą skargi kasacyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76; oraz wyroki: z 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, niepubl.; z 8 maja 2008 r., V CSK 579/07, niepubl.; z 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12, niepubl.; z 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12, niepubl., z 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15, niepubl.; z 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17, niepubl.). Ponadto w postępowaniu kasacyjnym nie może być brany pod uwagę nie tylko zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. ale pominięciu podlegają również zarzuty naruszenia innych przepisów w takim zakresie, w jakim są one umotywowane wadliwą oceną dowodów, niespełniającą wymagań wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 19 września 2018 r., I CSK 579/17, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, której upatrywała w braku zbadania przez sąd drugiej instancji umowy stron z urzędu pod kątem istnienia w niej klauzul abuzywnych dotyczących wysokości wszystkich kosztów kredytu (prowizji, marży banku, oprocentowania kredytu, odsetek karnych, ubezpieczenia). Skarżąca podniosła, że Sąd drugiej instancji dokonał jedynie szczątkowej i ogólnikowej oceny umowy w zakresie wysokości prowizji należnej za udzielenie kredytu bez uprzedniego ustalenia faktów istotnych, zatem doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej sądu drugiej instancji. Niepełna, zdaniem skarżącej, bowiem ograniczona do postanowień dotyczących prowizji ocena, czy umowa stron zawiera klauzule niedozwolone, nie uzasadnia wniosku o braku dokonania przez Sąd Okręgowy z urzędu oceny, czy umowa zawiera klauzule niedozwolone i oczywistego naruszenia w ten sposób art. 385<sup>1</sup> k.c. Ujawnione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy nie pozwalają wnioskować, że przedmiotem oceny, czy zachodzą przesłanki z art. 385<sup>1</sup> k.c., były jedynie postanowienia umowne dotyczące prowizji, a nie wszystkie postanowienia umowne. Postawienie zaś zarzutu nieprawidłowej oceny, że umowa stron nie

zawiera klauzul niedozwolonych wymagało uwzględnienia w podstawach skargi odpowiednich zarzutów, skarżąca tymczasem nie wskazuje nawet, które z postanowień umownych miały zostać nieprawidłowo ocenione i stanowią w jej ocenie niedozwolone klauzule umowne. Stosownie zaś do treści art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach podstaw, w konsekwencji jest związany zarzutami sformułowanymi w skardze kasacyjnej.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[r.g.]

(K.L.)